

1729 den 10. Jan. 1899; 1. Beh. af Lovf. om Modarbejdelse af offentl. Usædelighed m. m. 1730

for sig — det anerkender jeg — ganske overordentlig godt, at disse Misbrug ere saa sjældne, som de ere, men vi kunne ikke antage, at de kunne undgaas til alle Tider; de passere, og den højtærede Justitsminister ved, at de ere indtrufne. Men langt mere end disse graverende Tilfælde, som komme med lange Mellemrum, er det uheldigt, demoraliserende for vort Politi, stadig at have at gøre med hele dette Væsen. Jeg tror, at det vil være en Lykke for Politiet og gavne og styrke den Stilling, som et velordnet Politi bør indtage i en stor By, naar det bliver fri derfor. Ikke mindst derfor har jeg ydet min Tilslutning til det foreliggende Forslag.

N. J. Larsen: Jeg er de ærede Forslagsstillere taknemmelig for, at de igen have rejst Spørgsmaalet om Afskaffelse af den lovordnede Prostitution, skønt det vistnok har staaet klart for dem, at der endnu næppe er synderlig Udsigt til at overvinde den stærke Modstand, som gør sig gældende mod en saadan Reform. Jeg erkender, at den højtærede Minister i Dag har udtalt sig særdeles velvillig over for Ønskerne om at faa den nuværende Tilstand forandret; men det vil sikkert vise sig, naar man forhandler videre om Sagen, at der er mange Vanskeligheder for Opnaaelsen af en tilfredsstillende Løsning. Jeg har i tidligere Aar haft Sæde i et Par Udvalg angaaende Lovforslag af denne Art, og det har Gang efter Gang vist sig, at jo mere man drøftede dette Spørgsmaal, desto større syntes Vanskelighederne for en god Løsning at blive. Jeg tror derfor ikke, man kan vente, at vi just nu denne Gang naa et afgørende Resultat; men alligevel er jeg Forslagsstillerne taknemmelig for, at de have foranlediget, at det store Spørgsmaal om Afskaffelse af et System, som fra saa mange Sider stemples som forkasteligt, atter er kommet paa Dagsordenen.

Jeg maa beklage, at jeg ikke kan finde, at Forslaget, saaledes som det foreligger, er i alle Henseender tiltalende. Jeg kan fuldt ud slutte mig til Kravet om at faa det nu herskende Kontrolsystem bort; men jeg formaar ikke at bifalde, at man samtidig vil gøre Utugtserhvervet lovligt

eller rettere tilladeligt. Jeg kan ikke se rettere, end at det er den forsvarligste Ordning, at Utugt som Næringsvej rammes af Lovens Straf, og kun ud fra den Forudsætning kan man, mener jeg, komme til en virkelig tilfredsstillende Tilstand. Den højtærede Minister fremsatte flere efter min Mening rammende Bemærkninger mod Forslagets § 1. Han udtalte, at de i Paragraffens Hovedstykke indeholdte Bestemmelser vilde vise sig at være saa godt som døde, naar de skulde føres ud i Livet. Jeg maa ganske tiltræde denne Opfattelse, og jeg vil tilføje, at naar man gør Utugts-erhvervet tilladeligt, naar det bliver frit eller lovligt for enhver Kvinde at drive Utugt som Næringsvej, saa ser jeg ikke, med hvilken retslig Hjemmel man vil straffe de Handlinger, der omtales i § 1, nemlig „paa offentligt eller for alle og enhver tilgængeligt Sted ved Ord, Tegn, uanstændig Optørsel eller paa anden utvetydig Maade at opfordre eller indbyde til Utugt“. Og efter § 11 skal vedkommende jo endvidere kunne tvangsvisiteres. Med hvilken Hjemmel foreskriver man — spørger jeg — saadanne Følger af Handlinger, der jo efter Forslaget ikke ere strafbare i og for sig. Det skal jo være fuldstændig tilladeligt at øve Utugt, ikke blot i den simple Form, men ogsaa som Næringsvej. Med hvilken Bægrundelse kan man da straffe de her nævnte Handlinger? Vil man hertil sige, saaledes som det antydes i de Bemærkninger, der ledsage Lovforslaget, at Grunden til Strafbarheden ligger deri, at der ved de paagældende Handlinger gives offentlig Forargelse, saa ses det dog let, at de Handlinger, hvorefter her er Tale, kunne foregaa paa en saadan Maade, at der ikke bliver Spørgsmaal om offentlig Forargelse, ligesom paa den anden Side saadan Forargelse kan afstedkommes uden for de Steder, der ere nævnte i Paragraffen. Hensynet til offentlig Forargelse kan altsaa ikke begrunde Strafbarheden i alle de Tilfælde, der falde ind under § 1. Heller ikke vil en Henvisning til den offentlige Fred eller den offentlige Velanstændighed kunne begrunde Straf i alle de heromhandlede Tilfælde. Jeg finder dernæst ikke, med hvilken Føje man i § 4 kan opretholde Straf for den, der for Betaling